

Tháng Avril 1931

1.—Đừng nói ra mọi việc mình biết, nhưng phải biết mọi việc mình nói.—*Claudius* (Châm 10: 19-32).

2.—Ai không muốn nói chuyện với người lân-cận mình, thì ắt không thể hầu chuyện Chúa trên trời được.—*Pell* (Thi 15:).

3.—Đều quan-hệ trong đời người là phải có mục-đích đúng-đắn, rồi kiên-nhẫn bươn theo.—*Goethe* (Phil. 3: 12-21).

4.—Nếu ai chiếu ánh sáng vui-vẻ cho người khác, thì nấy chắc cũng dự phần.—*Barrie* (Châm 11: 24-31).

5.—Sự rất vui trên đời là ý-tưởng tốt-đẹp; ai biết giữ nhiều ý-tưởng đó, tức là người đại-tài.—*Bovec* (Phil. 4: 8-20).

6.—Ai nói mình tha lỗi, nhưng không chịu quên, khác nào chỉ chôn cái búa, để hờ cái cán cho tiện dùng.—*Moody* (Hê 10: 1-18).

7.—Đừng đoán-xét ai, vì không biết sự kín-nhiệm trong lòng người (Gi. 7: 14-24).

8.—Ta hay xét-đoán hoặc so-sánh theo tài-năng người, nhưng Chúa xét theo lòng trung-tín bao nhiêu.—*Robertson* (I Cô 4: 1-5).

9.—Khen hay chê tánh-nết ai, là tùy theo lòng người đó có ít hay nhiều năng-lực để yêu-thương, suy-nghĩ, chọn lành, tránh dữ, chớ không kể đến giàu, nghèo, sang, hèn.—*Channing* (Thi 1:).

10.—Nếu tôn-giáo tôi giả-dối, thì nên thay-đổi; nếu thật, thì nên rao-truyền.—*Whately* (Giê 20: 7-18).

11.—Ai nhận được nhiều ơn Chúa mà không phát ra, khác nào Biển Chết tự nước mà không chảy, nên cả nước sông Giô-danh không thể đổi nước mặn biển đó ra ngọt được!—*Strong* (Ma 25: 14-30).

12.—Mỗi ngày giống như một khu trong vườn: các tư-tưởng, ao-ước, và việc làm đều là hạt giống mình gieo không ngờ (Ga 6:).

13.—Các sự xảy ra đều là sự-giả Chúa hoặc ban ơn hoặc sửa-phạt (Rô 8: 18-30).

14.—Khi nghĩ đến tương-lai, thì ta sợ-hãi sao? Sự tưởng-tượng đó thật tức cười lắm, vì tương-lai ta há chẳng ở trong tay Chúa sao? (Ma 6: 24-34).

15.—Ban ngày, nhịn-nhục chịu sự bất-

binh; đến tối, chắc sẽ bình-yên hơn-hở lạ-lùng (I Phiê 2: 18-24).

16.—Này, nếu ngày nay có dịp tỏ lòng yêu-thương bạn, thì đừng nói: «Hoãn đến ngày mai» (Gia 4: 11-17).

17.—Sự vui-vẻ khác nào cái đà dùng để nhắc lên những đồ nặng quá sức.—*Paillettes d'Or* (Nê 8: 9-18).

18.—Làm việc không hại bằng lo-lắng; đừng để lo-lắng, bối-rối, ngã lòng, sợ-hãi đè-nén mình (Phil. 4: 4-9).

19.—Hãy tìm nơi Chúa đã định cho mình: dầu nơi đó hèn-hạ đến đâu, mình cũng phải ăn-ở đúng-đắn (Êxơ 4: 12-17).

20.—Đời sống ngắn-ngủi này chóng qua. Nỗi khổ, bóng tối của nó đều là tạm-thời; còn nhơn-đức, bình-yên và đắc-thắng thì thật vĩnh-viễn (Khải 7: 9-17).

21.—Phải truyền giáo bằng cách mình cư-xử, chớ chẳng phải bằng lời nói; tánh-nết tức là bài-giảng (I Ti 3: 1-13).

22.—Muốn quên những đau-đớn thử-rèn, thì phải chôn nó dưới đồng ơn-phước (Thi 89: 1-18).

23.—Tánh-nết đúng-đắn cần phải có khi yên-tĩnh. Bề ngoài dầu gió bão ầm-ầm, nhưng trong lòng phải yên-lặng để tấn-tới (Êsai 30: 15-22).

24.—Mỗi người có một ảnh-hưởng: hoặc gieo cỏ lùng, hoặc chiếu ánh sáng, chớ không thể trung-lập (Rô 14: 7-12).

25.—Ai vẫn yên-tâm mà nhịn-nhục bao sự rầy-rà nhỏ-mọn, nấy ắt là người thánh-khiết, biết trị mình (Ga 5: 13-26).

26.—Phải phân-biệt tình cảm với thái-độ: tình cảm chóng qua như hào-quang mặt trời khi lặn tỏa ra trên núi; thái-độ đứng vững đời đời như trái núi (Thi 112).

27.—Nếu tự mình không thỏa lòng, sao hay thỏa lòng về người khác? (Thi 137:).

28.—Sự làm thinh có khi nhiều quyền hơn nói (Châm 10: 19-34).

29.—Nhờ-cậy Chúa, ấy là đắc-thắng (Rô 8: 31-39).

30.—Lời Chúa là nguồn bình-yên và vui-vẻ (Thi 119: 9-24).